Jaudina galimybė dainuoti ant scenos

LAIMA APANAVIČIENĖ

Lietuvių Fondas (LF) vėl kviečia į metinį pokylį, kuris 2016 m. lapkričio 5 d. vyks Pasaulio lietuvių centre ir dovanoja savo nariams bei LF bičiuliams akustinę koncertinę programą ,,Muzikiniai tiltai". Šįkart gražiausias visų laikų pop ir akustinio roko balades, skambias dainas ir žinomus klasikinius kūrinius atliks sopranas Nida Grigalavičiūtė ir vienas ryškiausių Lietuvos padangės vokalo žvaigždžių Jeronimas Milius. Jiems pritars trys neeilinio talento muzikantai iš Lietuvos: gitaristai Audrius Piragis, Tomas Varnagiris ir pianistas Paulius Zdanavičius. Kalbiname dainininką ***Jeronimą Milių****.*

Dainininkas Jeronimas Milius. Asmeninio albumo nuotraukos

– Į JAV atvykstate po neseniai Lietuvoje įvykusios daugybę apdovanojimų pelniusio miuziklo „Rent" (liet. – ,,Nuoma") premjeros. Jo pastatymas Lietuvoje, manau, yra neeilinis įvykis. Kam kilo mintis jį ,,prisivilioti" į Lietuvą? Kokios nuotaikos po premjeros?

– Prisivilioti „Rent" į Lietuvą pavyko visiškai naujam Jaunimo miuziklo teatrui, tai pirmas jų didelis pastatymas. Nuotaikos po premjeros, žinoma, pakilios. Pastatytas sudėtingas spektaklis, kuris svarbiausia įgyvendintas kokybiškai, nors su gana limituotais ištekliais. Spektaklyje dirba užsidegę jauni žmonės, kurie tiki tuo, ką daro. Tas šimtaprocentinis komandinis darbas ir leido pasiekti puikų rezultatą.

– Lietuvoje miuziklą „Rent" statė pasaulyje pripažinti miuziklo kūrėjai – režisierius Georg Malvius (Švedija), choreografė Adrienne Åbjörn (Švedija), kostiumų dailininkė-scenografė Ellen Cairns (Didžioji Britanija), muzikinės dalies kuratorius – vokalo specialistas, kompozitorius ir muzikos prodiuseris Derek Barnes (Didžioji Britanija). Kokios naujo patirtys įgytos dirbant šį darbą? Ar skiriasi tokių scenos meistrų darbas nuo Lietuvos miuziklų statytojų?

– Labai smagu susipažinti su užsienio kūrėjais, mat jie dirbę daugelyje pasaulio šalių, jau turinčių miuziklo teatro tradicijas. Maloniai nustebino, kad visa kūrybinė komanda buvo itin šilti ir draugiški žmonės. Tai tik dar kartą patvirtino, jog tikrai daug gyvenime pasiekę žmonės yra labai žemiški.

„Rent" komandos darbas nuo lietuvių statytojų skyrėsi reikalavimais ir medžiagos įsisavinimo terminais. Kiti darbo principai ir statant konkrečias scenas. Šiame pastatyme turėjome labai daug laisvės improvizuoti ir ieškoti savo personažų patys. Tas buvo neįprasta, mat Lietuvoje esame labiau linkę išanalizuoti visą medžiagą ir nustatyti konkrečias personažų gaires kartu su režisieriumi. Šiaip ar taip, darbas buvo organizuotas labai produktyviai, nebuvo Lietuvoje gal šiek tiek įprasto priešpremjerinės įtampos dėl to, kad kažkurios spektaklio scenos gal dar nevisiškai „suklijuotos". Visi jautėmės puikiai įsisavinę medžiagą, ir viskas priklausė nuo mūsų pačių komandinio darbo. Būtų tikrai smagu dar kartą susitikti su naujaisiais draugais iš užsienio ir pastatyme ne Lietuvoje.

– Sunkiojo metalo muzikai (metalo grupės „Soul Stealer" vokalistas) dušią pardavęs dainininkas Jeronimas Milius už žiūrovų dėmesio bangą turi būti dėkingas popmuzikos šventove vadinamam ,,Eurovizijos" konkursui. Kaip čia atsitiko?

– ,,Eurovizija" „atsitiko" nuo visiškai juokais duoto pažado. Buvęs grupės „Soul Stealer" klavišininkas Vytautas Diškevičius po suomių roko grupės „Lordi" pergalės 2006 m. ,,Eurovizijoje" manęs paklausė, ar dainuočiau šiame dainų konkurse, jei jis parašytų man kūrinį. Aš pamaniau, kad jis juokauja ir iškart atšoviau, kad būtinai dainuočiau, tegu tik parašo (juokiasi). Po gero pusmečio Vytautas paskambino ir pasakė, kad jau baigia kurti kūrinį konkursui. Supratau, kad trauktis nebėra kur, mat pažadėjau. Toks lengvabūdiškas „juk nieko nebus" palydėjo mane iki nacionalinės pergalės, kurią irgi suvokiau pavėluotai, nes viskas tebuvo „lengvas pokštas".

– Koks tai jausmas, kai vieną rytą atsibundi žinomas? Ar moki pralaimėti?

– Pirmosios „žinomumo" savaitės buvo labai įkyrios, mat įvairių leidinių, programų žurnalistai vienas po kito skambino ir kvietė susitikti, juk dauguma apie mane nieko nežinojo. Pamenu, jog kelias dienas buvau susiplanavęs taip, kad interviu dalinau po 8 valandas per dieną, žinojau, kad turiu įvykdyti šią „prievolę", tačiau malonumo ji neteikė.

Dalyvauti ,,Eurovizijoje" niekada nebuvo siekiamybė ar svajonė, tad laimėjimo/pralaimėjimo niekada nesureikšminau. Aš labai gerai praleidau laiką Serbijoje ir džiaugiausi visomis patirtimis. Iki šiol juokauju, kad tai buvo vienos geriausių mano atostogų. Lietuvoje daug kas gerokai nustebo, kai grįžau „nepardavęs žemės" ir nė kiek nesusikrimtęs (juokiasi).

– Esate baigęs verslo vadybą bei dirbęs logistikos srityje. Kaip atsitiko, kad pasukote dainininko keliu?

– Aš visada stengiausi mąstyti logiškai, tad turėjau paruošęs sau planą „B", jei nepavyktų planas „A". Planas „B" – tai standartinė, perspektyvi specialybė pilkesnio gyvenimo keliui. Ačiū Dievams, planas „A" vyksta ir tikiuosi plano „B" niekada neprireiks (juokiasi).

Su kai kuriais grupės „Soul Stealer" nariais mokėmės toje pačioje mokykloje ir netgi buvom klasiokai. Mūsų gimnazijoje buvo puikios sąlygos rūsiuose burtis jaunoms grupėms, tad ir mes pradėjome muzikuoti tarp šiluminių mazgų. Vėliau muziką mečiau, nes norėjau gerai baigti 12 klasę. Būdamas 19-os metų patyriau visišką saviraiškos krizę ir turėjau nuspręsti, ar turiu investuoti į save kaip vokalistą, ar tiesiog rinktis planą „B" ir gyventi, kaip man atrodė, neįtikėtinai nuobodžiai. Iškilus abejonėms paskambinau Česlovui Gabaliui. Taip prasidėjo mano pirmosios vokalo pamokos. Vėl su draugais susibūrėme į grupę „Soul Stealer" .

– Kas svarbu norint išgarsėti – talentas, valia, charakteris, nuoseklumas, charizma ar atsiradimas laiku reikiamoje vietoje?

– Reikalingi visi Jūsų išvardinti dalykai. Labai svarbu turėti ilgalaikius tikslus ir jų nuolat siekti, o pasiekus, nusistatyti naujus. Būtina nuolat tobulėti, nesustoti reikalauti iš savęs kokybės. Esu tikras, kad jei dirbi nuosekliai ir tikslingai, tiesiog negali būti, jog nepasiektum rezultato. Galbūt tas rezultatas bus mažesnis, bet jis taps nauju atskaitos tašku tolimesniam judėjimui.

Man pasisekė savo muzikiniame kelyje sutikti daug „teisingų" žmonių, tokių kaip Česlovas Gabalis, Povilas Meškėla, Valentinas Masalskis, Sigutė Stonytė. Visi jie mane formavo kaip asmenybę ir, galbūt patys to nežinodami, (o gal tyčia?) nukreipdavo mane tinkama linkme.

– Džiuginate žiūrovus nuolatiniu įvairių miuziklų ir spektaklių pagrindinių vaidmenų kūrimu. Kas lengviau – paruošti solinį koncertą ar kurti vaidmenis?

– Soliniame koncerte tenka itin daug energijos atiduoti klausytojams, užpildyti ta energija visą salę ir išlaikyti žiūrovo dėmesį viso koncerto metu. Tai tikrai nėra lengva. Aš visada stengiuosi dalintis scena su grupe, kitu solistu ar soliste, ypatingais atvejais su choru ar orkestru, mat spinduliuoti energiją drauge su kitais yra nepaprastas jausmas. Valentinas Masalskis buvo teisus sakydamas, kad scenoje ne soluodami, o dirbdami kaip „vienis" galime pasiekti dešimteriopai stipresnį rezultatą ir dešimt kartų įtaigiau paveikti žiūrovą.

Vaidmenų kūrimas yra žymiai ilgesnis procesas. Man jis be galo įdomus ir, nepaisant to, kad po premjerų dažniausia jaučiuosi visiškai išsekęs ir ką tik ,,nugyvenęs" ne savo gyvenimą, visada su nekantrumu ir jauduliu laukiu naujų vaidmenų.

– Ne paslaptis, kad daugelis gerų dainininkų (ypač operos) nėra geri aktoriai. Kaip jums pavyksta susidoroti su aktoriaus amplua?

– Man rodos, kad situacija sparčiai keičiasi. Pažįstu visą būrį puikių operos solistų, kurie tikrai gerai vaidina! Esu įsitikinęs, jei žmogui tikrai įdomus aktorystės menas, jis gilinsis, tobulės ir mokysis šio meno paslapčių. O mokytis tikrai yra iš ko: režisierių, kolegų, „spektaklių", vykstančių teatro koridoriuose, scenos darbininkų ar net valytojų (juokiasi). Mus kasdien supa įvairiausi personažai, tik reikia juos stebėti ir spėti dėti visus tipažus į „stalčiukus" galvoje. Visais išvar-

dintais būdais bei priemonėmis mokausi ir aš, stengiuosi pajusti, kas yra tiesa scenoje. Klystu, pykstu ant savęs, tada ieškau iš naujo, o kai randu, ieškau daugiau, kad neatsibostų ir vis būtų nauja tiek man, tiek žiūrovui.

– Kaip prasidėjo Jūsų bendradarbiavimas su simfoniniu orkestru? Ir ką jis Jums reiškia?

– Pirmasis mano bendradarbiavimas su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru ir maestro Gintaru Rinkevičiumi prasidėjo nuo Leonard Bernstein Mišių („The Mass"). Tai tikrai sudėtingas kūrinys, kurį kartu su kitais atlikėjais buvau pakviestas atlikti. Man, savamoksliui dainininkui, kuris net nėra baigęs jokios muzikos mokyklos, kuris neturėjo elementarių solfedžio, ritmikos pagrindų, nė velnio nesuprato, ką tiksliai rodo dirigentas, tai buvo tokia įtampos pilna mokykla, kad jos neužmiršiu visą gyvenimą. Išmokęs partiją „iš klausos" atėjau pas maestro G. Rinkevičių. Tik pradėjus dainuoti kūrinį, jis vis mane stabdė, taisė ir galų gale pasakė, kad ne taip išmokau partiją. Turėjau savaitę laiko pasitaisymui. Prisiklausęs įvairių versijų internete, išmokau kitą variantą, bet, atvykęs pas maestro, išgirdau: „Jūs ir vėl ne taip išmokote..." Laikas spaudė, supratau, jog teks krimsti mokslus, nes kitaip „nepraslysiu"... Po intensyvių, privačių solfedžio ir ritmikos pamokų šiaip ne taip įtikau maestro ir sulaukiau mažytės pasitikėjimo kibirkštėlės.

Vėliau sulaukiau pasiūlymų sudainuoti kituose projektuose su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru, atsirado pasiūlymų ir iš kitų orkestrų. Pasitikėjimas savimi augo, o įtampa mažėjo. Jaudina galimybė dainuoti ant scenos, kur sėdi kelios dešimtys profesionalų muzikantų, dažnai vyresnių, puikiai jaučiančių viską, ką tu darai scenoje: kartais gerai, o kartais šiek tiek ne taip. Koncertuoti drauge su orkestrais yra garbė, atsakomybė ir neapsakomas malonumas.

– Kokie kūrybiniai sumanymai Jums neduoda ramybės pastaruoju metu?

– Norėčiau būti kūrėjas, bet rašau tik dainų tekstus, muzikos, deja, – ne. Tiesiog nevaldau pakankamai gerai nei vieno instrumento, kad galėčiau kurti neprimityvius kūrinius. Esu atlikėjas, mėgstu atlikti, perleisti per save, įkūnyti kūrinį ar personažą. Neduoda ramybės tas instrumento nevaldymas profesionaliai, tad vis meluoju sau, kad išmoksiu, o tada užsiverčiu darbais ir meluoju sau toliau, kad neturiu laiko mokytis (juokiasi).

– Ar esate ambicingas žmogus?

– Gal pavadinčiau save „nuosekliu". Esu įpratęs daug dirbti, siekti rezultato atkakliai, jei reikia lėtai ir ilgai. Turiu ambiciją nenustoti tobulėti asmeniškai ir kaip scenos žmogus. Dažniausiai vadovaujuosi logika, kartais – nuojauta. Mano ambicijos turi sutarti su jomis abiem (juokiasi).

– Ar lieka laiko sau?

– Būti scenoje man nėra darbas, kančia ar prievolė. Būdamas scenoje aš irgi būnu „sau". Kartais atiduodu paskutines jėgas, kartais nerealiai „pasikraunu", viską stebiu, fiksuoju savo galvoje, džiaugiuosi, kad mano gyvenimas bėga būtent taip.

Taip, kartais norisi tiesiog nieko neveikti, tinginiauti, drybsoti prie šiltos jūros, bet ir tokį laiką „sau" susiplanuoju bent kartą per metus. Aš stengiuosi daryti tik tai, kas man patinka, tuomet viskas, ką darau, paverčia tą laiką „man".

– Ką išgirs žiūrovas atėjęs į LF pokylio koncertą?

– Su Jums gerai pažįstama soliste Nida Grigalavičiūte drauge trauksime įvairius puikiai žinomus klasikinio roko ir miuziklų kūrinius. Kadangi su mumis gros vieni geriausių gitaristų Lietuvoje Tomas Varnagiris ir Audrius Piragis, tai net klasikiniai kūriniai skambės šiek tiek kitaip.

– Dėkoju už pokalbį ir linkiu kūrybinės sėkmės.

Namam

2212
773-84

Patarnaujam Čikag